

Nr 10

Oktober 2007

TÄHKE

WWW.LASTEKAS.EE

Juhansonide perekonna kõige tähtsam liige on kass Peeter. Sellel hiiglaslikul kassivolakal on alati eesõigus. Tal on eesõigus söögilauas parimad palad nahka panna, tal on eesõigus pererahva voodis pikutada ja tal on eesõigus Juhansonide auto eesistmel jälgida, kuidas isa Toivo vihmade ilmaga lompides kihutades jalakäijad täis pritsib.

Aga eriti tähtis on Peeter öhtul, kui algavad kõige paremad ja huvitavamad telesaated. Nagu ka praegu, kui käimas on igaõhtune „Kodu keset linna“ seeria.

Mida Juhansonid ütlevad?

Saada oma vastus enne 20. oktoobrit meiliaadressil taheke@taheke.ee või lahtisel postkaardil aadressil Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn.

Vastusele lisa **kindlasti** oma nimi, vanus ja aadress!

Parimatele vastajatele on auhinnaks Täheke süssikott, Hoolaboola müts ja uhiuued TV3 klepsud seriaalist „Kodu keset linna“!

...

Septembri jutumullimängus palusime nuputada, mida ütleb Jänku-Juss bussipeatuses konutades.

Võiduvastused:

Juss ütleb: „Huvitav, kas koolibussi juht läks koolibussi kooli?“

Tom Suiste (7 a), Tallinn

Juss ütleb: „Kas ma olen miskit mööda pannud? Kaua see suvevaheaeg pidi kestma?“

Triinu Läst (10 a), Tallinn

Auhinnaks on Täheke süssikott, Lego klepsud ja Tima Parvela raamatud „Ella teatris“ ja „Ella õppekäigul“ kirjastuselt Tamerraamat.

...

Septembrikuu Täheke viimasel leheküljel ilmunud Lego City mängu võitjad on

Edvin Kulemin
Indrek Lalin
Henri Tormet.

Palju õnne! Kõik auhinnad saab kätte posti teel.

Joonistanud Hillar Mets

SISUKORD

Luuletused <i>Lotta Seisler, Wimberg</i>	4
Kirju koer <i>Andrus Kivirähk</i>	6
Printsess ja tema prints <i>Piret Raud</i>	8
Valu <i>Ingrid Gilts-Nittim</i>	10
Intervjuu	
Kohtumine Karolaga <i>Ilona Martson</i>	12
Ohhoo!	
Maailma kuulsamad maalid <i>Tauno Vahter</i>	13
Post	14
Kokanurk	15
Meisterdus	16
Nali	18
Arva ära!	19
Koomiks	20

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Tähekest saab tellida otsekorralduslepinguga
www.tellimine.ee
telefon 666 2535

Esikaane on joonistanud Jüri Mildeberg.

TÄHEKEST TOETAB EESTI KULTUURKAPITAL

LUGEGE LINDGRENIT!

Nagu igal aastal, peetakse ka tänavu 20. oktoobril üle-eesti-
list ettelugemispäeva. Seekord soovib Täheke ette lugeda
Astrid Lindgreni suurepärast loomingut, mida eesti keeles
on terve riulitais. Lindgreni 100. sünniaastapäeva tähistab
tänavu sügisel kogu maailm.

Eesti lastekirjanduse keskuse eestvedamisel korralda-
takse 20. oktoobril üle Eesti raamatukogudes ka ettelugemi-
se maakondlik konkurss „Loeme Lindgrenit“. Konkursil võib
osaleda iga 4.-5. klassi õpilane, kes esitab vabalt valitud kat-
kendi (kuni 3 minutit) mõnest Astrid Lindgreni raamatust.

Konkursi lõppvoor ja autasustamine toimuvad Astrid
Lindgreni sünnipäeval, 14. novembril Rootsi suursaatkonnas
Tallinnas. Sinna oodatakse ühte esinejat igast maakonnast
või linnast.

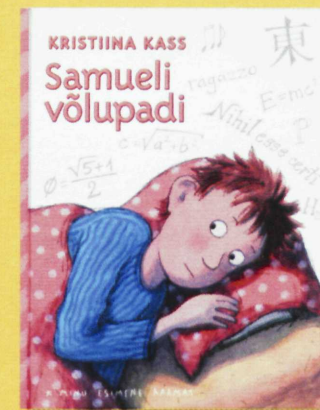
MINU ESIMENE RAAMAT

Eesti lastekirjanduse keskus, kirjastus Tänapäev ja ajakiri
Täheke meenutavad, et käimas on kolmas algupäraste laste-
juttude võistlus „Minu esimene raamat“. Võistlustöid ooda-
takse 5. jaanuariks 2008.

Lastejuttude sihtrühm on 5–9aastased lapsed ning
hinnatakse täiskasvanud autorite teoseid. Teksti eeldatav
pikkus on 4–6 autoripoognat (160 000–240 000 tähemärki
koos tühikutega).

Võistluse käsikirju oodatakse aadressil Tänapäev, Pär-
nu mnt 20, Tallinn 10141. Iga käsikiri tuleb varustada märgu-
sõnaga, esitada kolmes eksemplaris ning lisada sellele kinni-
ne ümbrik autori nime ja andmetega.

Võitjad kuulutatakse välja 2008. aasta märtsis.

EELMISE VÕISTLUSE
VÕIDURAAMAT

Lotta Seisler

KEEGI POLE ENAM VÄIKE

KEEGI POLE ENAM VÄIKE
MEIE PERES SÜGISEL
SELLE SUVEGA SAID OTSA
TITEPÄEVAD UNISED

JUBA OSKAN RINGI KÄIA
KIKIVARVUL MINA
SUUDAN TÕSTA VÄIKSE PANGE
ÜLE OMA NINA

OLEN TOIMEKAS JA KIIRE
JOOKSEN HÄSTI RUTTU
MAMMAD EI SAA KÄTTE MIND
KUI VAJA MINNA TUTTU

MINU VEND ON VEIDI SUUREM
MINUST VEIDI VANEM
AGA SIIS KUI MADISTAME
VÕIDAB SEE KES PAREM

PAHANDUSED TEEME POOLEKS
SIIS ON VÄHEM KÄRA
KUNA OLEN OSAVAM
SIIS PEIDAN ENNAST ÄRA

SELLEL SÜGISEL ON KIIRE
TERVEL MINU PEREL
OLULINE IGA SAMM
JA VÄÄRTUS IGAL TEREL

EMA-ISA LÄHVAD TÖÖLE
VEND ON MINUST PISEM
SEST TA ALLES ESIMESSE
KLASSI LÄHEB ISE

OLEN SUUREM POISS
JA ÜTLEN KODULE "HEAD-AEGA!"
SEST ET KAHEPOOLESENA
LÄHEN LASTEAEDA

Wimberg

MU TELEFON ON TILLUKE

MU TELEFON ON TILLUKE,
KUID TA ON ARMAS MINULE!
OI-LII, OI-LAA, KUID TA ON ARMAS MINULE!

TA AINA TASKUS TIRISEB
JA MEELE NÕNDA RÕÕMSAKS TEEB.
OI-LII, OI-LAA, JA MEELE NÕNDA RÕÕMSAKS TEEB.

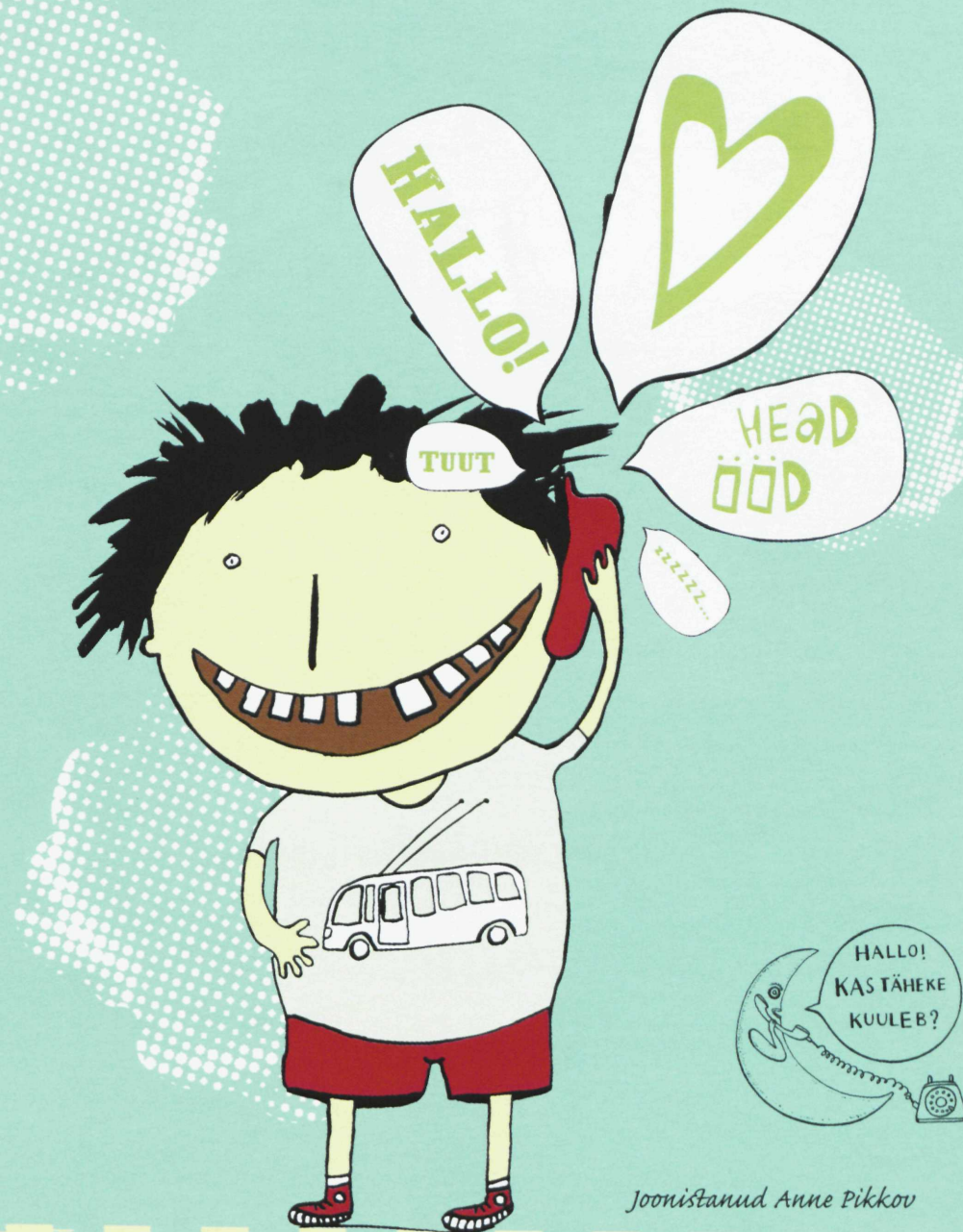
ON KÕIGIL SOOVIKS MINUGA
PAAR SÕNA JUTTU KÕNELDA.
OI-LII, OI-LAA, PAAR SÕNA JUTTU KÕNELDA.

JAMINA, NII ET KÕRV ON HELL,
SIIS KUULAN, MIS NEIL SÜDAMEL.
OI-LII, OI-LAA, SIIS KUULAN, MIS NEIL SÜDAMEL.

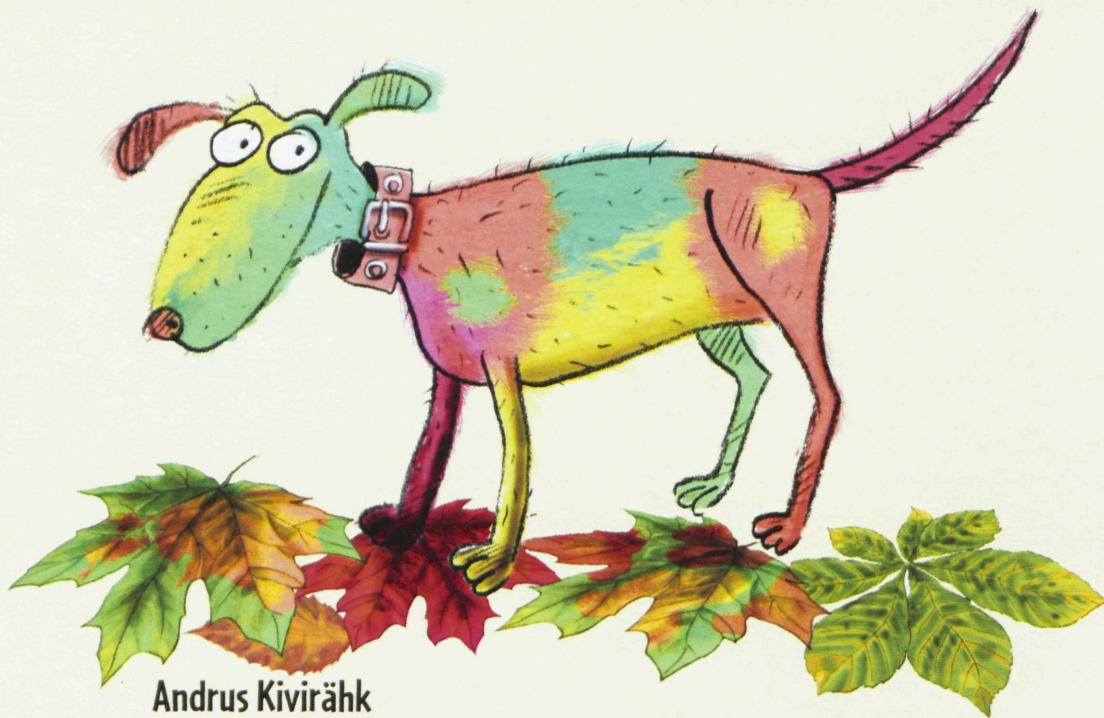
TA ÜLE SEITSME MAA JA VEE
TOOB KÄTTE HÄÄLE KODUSE.
OI-LII, OI-LAA, TOOB KÄTTE HÄÄLE KODUSE.

NII KUULDA PISA Torni ALL
VÕIN TROLLI ENDLA TÄNAVAL.
OI-LII, OI-LAA, VÕIN TROLLI ENDLA TÄNAVAL.

MU TELEFON ON TILLUKE,
KUID TA ON ARMAS MINULE!
OI-LII, OI-LAA, KUID TA ON ARMAS MINULE!

Joonistanud Anne Pikkov

Andrus Kivirähk

KIRJU KOER

Ühel hommikul märkas Herbert, et koera karv on kõhu alt kollane.

„Ema, appi!” hüüdis ta. „Tule vaata, mis Pontul viga on?”

Ema tuli ja uuris koera kõhtu.

„Eks ta on vist õues mingi sodi sees püherdanud,” arvas ta. „Ära muretse, me paneme Pontu vanni ja peseme ta puhtaks.”

Vannis Pontu vingus ja vehkis meeleheitlikult jalgadega, nii et küüned vastu vanni põhja krõbisesid. Ema nühhkis teda nuustikuga, aga see ei aidanud – koera kõht jäi ikka kollaseks.

„Küll on kõvasti mäárdunud,” kurtis ema. „Pole midagi teha, ootame, kuni see kollane värv ise maha kulub.”

Aga järgmiseks hommikuks oli ka Pontu selg kollane, kõrvade otsas aga kasvasid lausa punased karvad.

„See pole küll õige asi,” ütles isa, kui oli prillid ette pannud ja sedasi tükk aega Pontut uurinud. „Viime koera arsti juurde.”

„Kas ta on väga haige?” ahastas Herbert.

„Rahu!” vastas isa. „Küll arst ütleb, mis tal viga on.”

Pontule pandi rihm kaela ning asuti teele. Õues puhus kõva tuul. Herberti silme all tuli Pontu seljast suur pahmakas kollaseid karvu lahti ning lendas kes teab kuhu.

„Isa, isa!” karjus Herbert. „Pontul lendavad karvad minema!”

„Võtame ruttu takso,” kostis ehmunud isa.

Loomaarst oli paks, lahke näoga mees. Ta patsutas Pontut, krõhvitses tema karvades ja kõditas koera kõhu alt.

„Mis tal viga on?” küsis isa. „Kas peaks mingeid süste tegema?”

„Milleks süste?” imestas loomaarst. „See on loomulik asi. Sügis ju! Sügisel loodus ikka tõmbub kollaseks ja närbub. Niisugune on elu.”

Ja otsekui nende sõnade kinnituseks tulid loomaarsti pea küljest lahti kaks kollast ja kortsus kõrva ning liuglesid nukralt lauale.

Herbert ja isa viisid Pontu tagasi koju. Mõne päeva pärast oli koer üleni kollase-punasekirju justkui vahtrapuu.

„Nii ilus,” arvas ema ja tegi Pontust pilti.

Aga sügis muudkui kestis ja peagi langesid

Pontul kõik karvad maha. Nüüd oli ta täitsa paljas ja kõhn nagu üks must puujuurikas.

„Ta on nagu kriipsukoer,” ütles Herbert.

Pontu ise ei lasknud ennast millestki häirida, tema jooksis ikka endistviisi mööda tuba ringi ja ähkis hommikuti ukse taga, kuni ta õue pissile viidi.

Niimoodi möödus talv. Kevadel pani Herbert tähele, et Pontu mustal kerel tärkavad uued väikesed karvad. Need olid siidpehmed ja õrnalt rohelised.

„Kas me teda kastma ka peame?” muretses ema, aga isa arvas, et küll koer saab ise hakkama. Nii oligi. Pontu püherdas mõnuga kevadistes lompides ja roheline karv tema kehal aina kasvas.

Peale selle tekkis talle saba otsa veel ka mingi imelik, ümmargune ja roosa punn.

„Käime igaks juhuks veel üks kord arsti juures ära,” ütles isa.

Loomaarst oli väga heas tujus. Ning pole ka ime – talle olid pähe kasvanud uued, hästi suured rohelised kõrvad.

„Ilusat kevadet, kutsuke!” tervitas ta Pontut.

„Mis asi tal seal saba otsas on?” küsis isa.

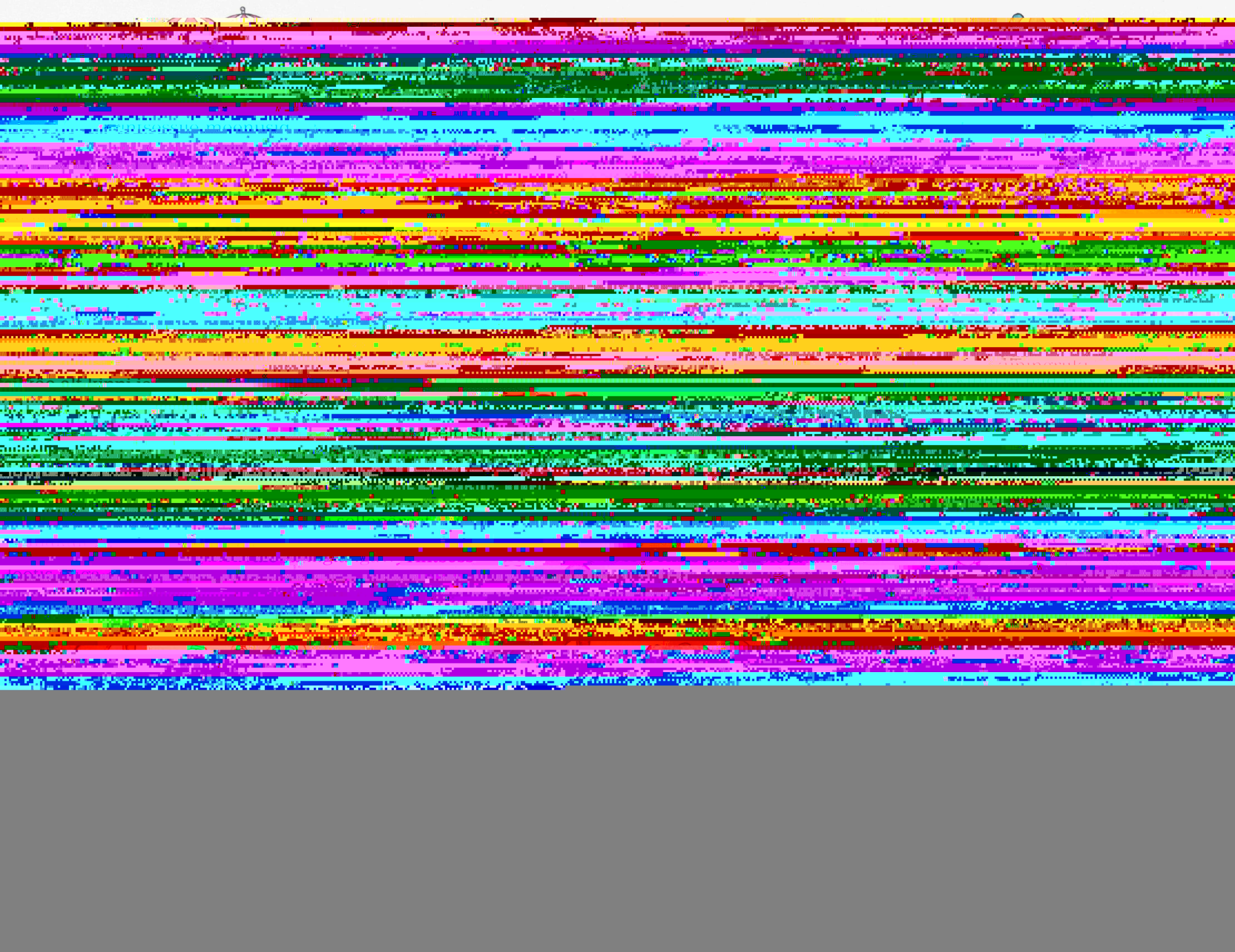
„See on ju pung!” vastas loomaarst. „Teie koer hakkab varsti õitsema.”

„Kas tal suvel marjad ka külge tulevad?” küsis Herbert maialt.

„Ei,” ütles loomaarst. „Ta ei ole seda tõugu. Temal tulevad käbid.”

Ja kuna nüüd oli kõik selge, läksid Herbert, isa ja Pontu jälle tagasi koju.

kartis kurge! Kuid printsile ta seda ei öelnud. Ta ostis noormehele hoopis lohutuseks šokolaadijää-tise.

Prints mekkis jäätist ja krimpsutas vastikus-tundes nägu. Samas lendas jäätise juurde kärbes. Seda nähes muutus prints rõõmsaks, ajas keele suust välja ja ampsas putuka suhu.

„Njämm!” ütles ta ja viskas jäätise prügikasti. „Tahad ma püüan sulle ka ühe kärbse?”

Printsess raputas pahaselt pead. Ta ei soovi-nud mingil juhul kärbest süüa. See prints oli ikka täitsa imelik.

Kuid hoolimata printsi veidrast olekust tahtis printsess temaga koos olla ja talle linna näidata. Nii viis ta noormehe aina uutesse lähedatesse kohta-desse.

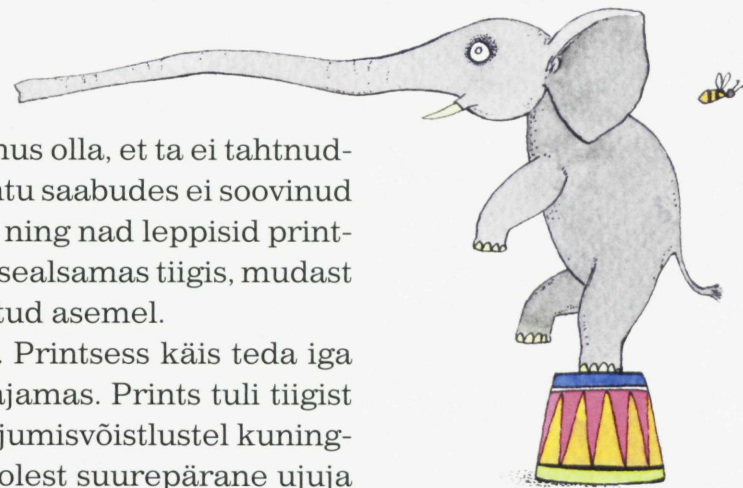
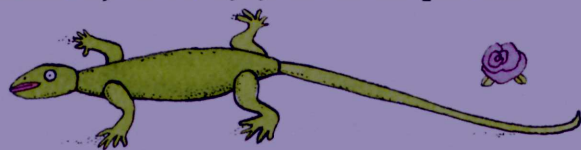
Paraku polnud prints suurem asi kaaslane. Printsile ei meeldinud mitte kuskil: lõbustuspargis karusselli peal läks tal süda pahaks, tsirkuses pel-gas ta, et elevant astub ta laiaks, ja kinos jäi ta liht-salt magama. Mida küll sellisega teha?

Mornilt lonkisid nad tagasi parki ja istusid tiigi-kaldale murule. Prints võttis endal kingad ja sokid jalast, pistis varbad vette ja ohkas igatsevalt:

„Supelda tahaks!”

„Eks suple siis!” ütles printsess. „Ära ainult ära upu!”

Prints kooris endal üleriided seljast ja sumas tiiki. Ning järsku oli kogu tema endine kohmakus justkui peoga pühitud! Jõuliselt kroolis ta mitu tiiru ümber tiigi, ujus konna, sukeldus tiigi põhja ja tõu-sis siis taas pinnale. Printsess vaatas seda imetluse-ga – milline mehine ja osav ujuja oli tema prints!

Printsil oli tiigis nii mõnus olla, et ta ei tahtnud-ki sealt enam välja tulla. Öhtu saabudes ei soovinud ta lossi isegi ööbima minna ning nad leppisid print-sessiga kokku, et ta magab sealsamas tiigis, mudast ja kobrulehtedest valmistatud asemel.

Prints jäigi tiiki elama. Printsess käis teda iga päev vaatamas ning juttu ajamas. Prints tuli tiigist välja vaid siis, kui oli vaja ujumisvõistlustel kuning-riiki esindada. Ta oli tõepoolest suurepärane ujuja ning võitis olümpiamängudel mitu kuldmedalit.

Joonistanud Piret Raud

Ingrid Gilts-Nittim

VALU

10

Villem jooksis aias ja kukkus. Ta kukkus kohe koledasti, kivide peale, nii et küünarnukist oli lausa veri väljas. Valus oli ka. Nii valu, et Villem hakkas kõva häälega nutma. Ema tormas ehmunult maja nurga tagant kohale. Villem kartis peaaegu, et kohe-kohe kukub ema ka. Aga ei kukkunud. Võttis hoopis poisi sülle, puhus küünarnukile peale ja laulis: "Varesele valu, harakale haigus, meie laps saab jälle terveks!" Valu jäigi nagu vähemaks. Villem jäi vait ja lasi emal ennast kiigutada.

"Nii, nüüd võttis vares selle koleda valu noka vahele ja viis ära. Vares viib selle keset sügavat metsa ja paneb seal maha. Las see valu siis olla seal üksinda ja mõtleb järele!"

Villem vaatas varest, kes eemal männi otsas tähtsa näoga istus, ja mõtles järele. Ta ei olnud küll tähele pannud, et vares ta valu järel oleks käinud, kuid kes teab ... Võib-olla käis ta hästi kiiresti. Võib-olla vaatas Villem siis parajasti kõrvale või pühkis silmi. Ja ei pannud tähele. Sest kui ema niiviisi ütles, eks see siis tõsi pidi olema. Vares ei kraaksunud – võib-olla sellepärast, et ta ei saanud, kui tal valu noka vahel oli? Harakat Villem ei näinud, aga teda polnud ju tarviski. Haige Villem ei olnud, ainult küünarnukk oli katki. Villem mõtles ja mõtles ja nutt tükki uuesti peale.

"Noh, kas valu ei lähe ikka veel üle?" küsis ema murelikult.

Nüüd hakkas Villem veel päris suure häälega nutma.

"Läks küll," pressis ta läbi nutu. "Aga nii ju ei tohi! Kedagi ei tohi niiviisi metsa viia ja sinna üksinda jätta!"

"Oh, jäta nüüd!" naeris ema. "Pole tal seal häda midagi! Peaasi, et sinul enam valu ei ole!"

Ta võttis Villemi sülle ja viis tuppa hambaid pesema. Magamamineku aeg oli juba käes. Natuke aega hiljem oligi Villem voodis ja vaatas murelikult oma küünarnukki. Ema oli sinna rohtu pannud ja pika sideme peale sidunud ning hetkeks oli poisile tundunud, nagu oleks valu tagasi. Kuid kindel ta polnud, sest nüüd polnud valust kippu ega kõppu. Villem mõtles valule, kes üksinda pimedas metsas oli, ja nutt tuli jälle peale. Valu nuttis kindlasti ka. See oli küll üsna suur valu olnud, kuid kaugeltki mitte nii suur nagu näiteks hambavalu. Mingi täiskasvanud valu ei saanud küll nii väikeses küünarnukis olla. Ja kindlasti oli tal metsas paha ja külm ja ta oleks võib-olla ka juba hoopis voodis tahtnud olla. Vaene valu! Villem katsus lootusrikkalt sidet. Side oli paks ja valu ei olnud. Oligi vist metsas!

"Vares, too valu tagasi!" sosistas Villem. "Ma kannatan ära küll!"

Ta katsus uuesti sidet. Ei midagi! Siis proovis ta sidet küünarnukist natuke eemale sikutada, et valul oleks koht, kuhu lipsata. Ema oli sideme kõvasti kinni sidunud, kuid kui Villem täiest jõust tõmbas, tundis ta äkki, et marraskil nahast käis valusähvatus läbi. Valu oli tagasi. Õnnelikult nihutas Villem sideme oma kohale tagasi ja patsutas õrnalt küünarnukki. See tuikas.

"Ole rahulikult siin ja maga," ütles Villem valule. "Aga kohe hommikul lähed koju, eks?"

Hommikul oligi valu läinud. Ta oli juba enne Villemi ärkamist sideme vahelt välja pugunud ja koju läinud.

ALINA JA ARINA:
MARINA JA KAROLA

KOHTUMINE KAROLAGA

Sügisel uue hooga alustanud kodumaine telesari „Kodu keset linna“ tõi vaatajate ette hulga vanu tuttavaid ja uusi tegelasi. Üks uutest näitlejatest on Karola osatäitja Arina Milišnikova.

KAROLA (ARINA MILIŠNIKOVA) JA TÄHEKE

Stsenariumi järgi on Marina ja Steni tütar Karola seitsmeaastane ning käib esimeses klassis. Karola osatäitja Arina on aga alles kuuene. „Minu sünnipäev on 24. detsembril. Ma olen jõuluingel!“ naerab Arina. Tänavu sügisel läks ta viimast aastat Tallinna Kaisukaru lasteaeda.

Arina tunnistab, et ega ta varem telesarja „Kodu keset linna“ eriti ei vaadanudki. Seriaali mängima sattus ta tänu oma lasteaia õpetajatele, kes märkasid ajalehes ilmunud kuulutust. „Nad ütlesid, et ma peaksin proovima, sest ma oskan nii vene kui ka eesti keelt,“ selgitab Arina. „Läksimegi siis TV 3 stuudiosse ja mind valiti välja! See oli üllatus!!! Nüüd tunnen ma juba kõiki sarja „Kodu keset linna“ kohti ja ka mind võib mõne koha peal leida. Ainult mitte igas seerias!“

Arina vanaema selgitab juurde, et nende peres võetakse tüdruku esinemist televisioonis küll rahulikult, ent samas ka tõsiselt. „Oleme Arinale ütelnud, et see, mis ta teeb, on töö ja see tuleb teha.“

Võtetel tuleb Arinal käia paar-kolm korda nädalas Lasnamäel. Enne seda antakse tüdrukule stsenaarium. Karola tekst tuleb kodus pähe õppida. „Vanaema loeb mulle ette ja mina katsun meelde jätta,“ ütleb Arina. Mis seal salata – mõnikord on tekstid päris pikad.

Samal päeval, kui me Arinaga kokku saame, on tal tulnud maha mängida

stseen pubis, kus töötavad tema isa Sten ja Steni uus naine Marleen. Filmitakse muidugi mitte päris pubis, vaid spetsiaalselt kujundatud stuudios.

„Steniga räägib Karola eesti keeles, ema Marinaga aga vene keeles. Aga põhiline on ikka eesti keel,“ teab Arina. Tüdruku enda kodukeeleks on vene keel, kuid eesti keele on ta suhu saanud tänu lasteaiale. Järgmisel aastal tahab ta minna eesti kooli katsetele. Arina vanem õde Elina õpib samuti eesti koolis – Tallinna prantsuse lütseumis.

Kas Arinal on sarjast „Kodu keset linna“ mõni lemmiktegelane? „Ei ole! Mulle meeldivad kõik tegelased. Praegu on selline tunne, et mängiks veel ja veel!“

Arina tahaks suurena saada ratsutajaks ja näitlejaks. „Hobused on nii armsad,“ kinnitab ta. „Ma muidu armastan kõiki loomi, aga hobuseid kõige rohkem. Suvel käisin ma tihti Ruilas ratsutamas, meie perel on Ääsemel suvekodu. Põhiliselt sõidan ponidega, aga ükskord sain ma isegi suure hobusega proovida! Tema nimi on Gulliver. Kas sa tead, kes oli Gulliver?“

Muidugi tean. See oli mees, kes sattus liliputtide maale. Suurele hobusele, kes pisikeste ponide hulgas peab elama, on Gulliver hea nimi.

Ilona Martson

MAAILMA KUULSAMAD MAALID

On võimatu öelda, kes on maailma parim kunstnik. Kindel on aga see, et mõned maalid on kuulsamad kui teised. Iseasi, kas nad sellepärast ka teistest paremad on, tähtis on ka reklaam.

Paljud peavad maailma kõige kuulsamaks maaliks itaallase Leonardo da Vinci maali „Mona Lisa”, mis asub praegu Pariisis Louvre'i kunstimuuseumis. „Mona Lisa” maali viissada aastat tagasi. Arvatakse, et see kujutab ühe Firenze kaupmehe abikaasat Lisat. Aastas käib seda vaatamas umbes kuus miljonit inimest. Napilt naeratava naise portree sai kuulsaks alles palju aastaid pärast maalimist. Nelisada aastat oli maal keskmiselt tuntud, kuid tõeline kuulsus saabus aastal 1911, kui üks valvur maali paariks aastaks ära varastas. Sellest ajast on maali üha rohkem vaadatud ja selle kohta üha uusi legende välja mõeldud.

Norra kunstnik Edvard Munch maal üle saja aasta tagasi maali „Karje”, millel on kujutatud kummitusliku näoga karjuvat inimest. Inimene on oma kõrvad

katnud kätega ning tema kohal on kummaliselt punane taevas. Kunstnik ise andis maalile nimeks „Looduse karje”, kuid nagu kunstis sageli juhtub, ei tea keegi päris täpselt, mida sellega öelda taheti. Maalist on neli varianti. Ka see maal sai palju kuulsamaks pärast kahte röövi. Mõlemal korral saadi maalid tagasi.

Vincent van Gogh oli hollandi kunstnik. Tal olid väga omapärased maalid ning värvid, kuid inimesed ei tahtnud neid osta ja van Gogh elas vaesuses ning venna abist. Ta kannatas vaimuhaiguse all ja ühel õhtul lõi end ära tüki vasakust kõrvast. Pärast surma said van Goghi tööd kuulsaks ja need on ühed maailma kõige kallimad maalid. Kõige tuntumad on näiteks „Päevalilled” ja „Autoportree kinniseotud kõrvaga”.

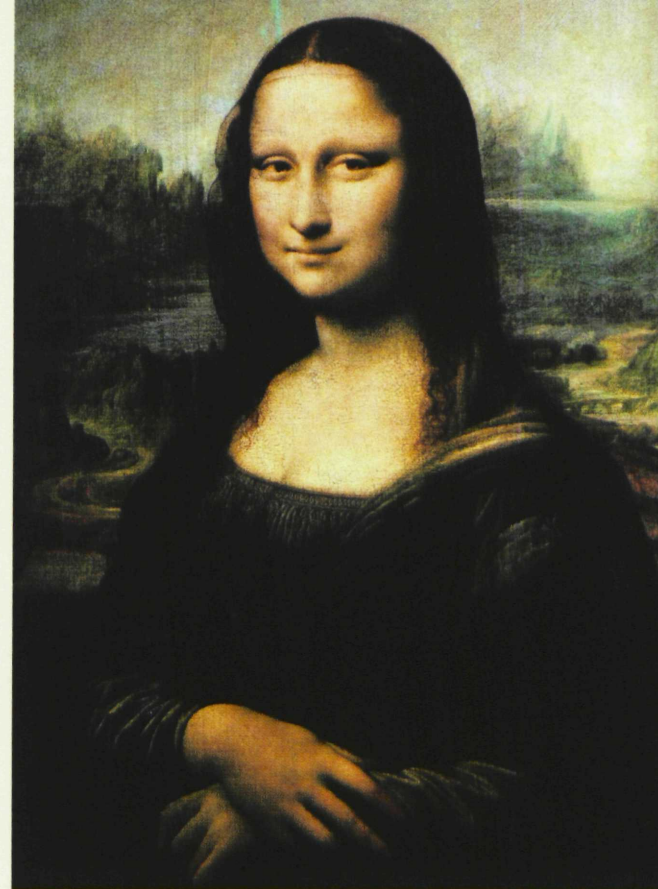
Tauno Vahter

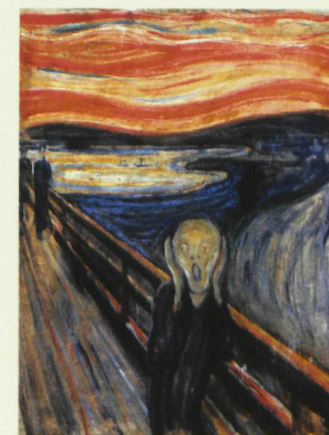
VINCENT VAN GOGH „AUTOPORTREE“

VINCENT VAN GOGH „PÄEVALILLED“

LEONARDO
DA VINCI
„MONA LISA“

EDVARD MUNCH „KARJE“

Joonistanud Hanna Maria Saik (9 a), Kullo galerii kunstiring

MITU LAMMAST ON UNES?

Ühel õhtul, kui Joosep end magama sättis, küsis ta isalt: „Õeldakse, et loe lambaid, kui und ei tule. Kas sa tead, mitu lammast on uneks vaja?”

„Ei tea, aga sa võid nad ise üle lugeda.” – „Isa, sa oled geenius,” kilkas Joosep. Kui Joosep silmad kinni vajutas, siis nägigi ta lambaid ja tegi, nagu isa oli öelnud. Ta luges ja luges ...

Kui Joosep hommikul ärkas, mõistis ta, et mitte keegi ei suuda neid üle lugeda. Kõik lambad jäid rahule, et ka Joosep, nagu teisedki, ei saanud teada nende arvu saladust.

Joonistanud Mirjam Arula (10 a), Tallinna huvikeskus Kullo

Anette Lille Põlluste, 2. kl, Pärnu Koidula gümnaasium

KAKS SÕPRA

Elasid kord Mari ja Nele. Nad olid väga head sõbrad ja mängisid kogu aeg koos. Ühel päeval juhtus nii, et nad olid kõik mängud ära mänginud ja siis läksid tülli. Nad hakkasid vaidlema, kumb on julgem. Nele ütles: „Mina lähen öösel metsa ja ei karda kedagi.” Mari vastu, et tema läheb öösel kummitavasse majja ja on seega Nelest julgem. Siis nad läksidki. Nele kartis väga, Mari ka. Järgmisel päeval kui nad kohtusid, oli neil uhkustamise üle väga häbi. Tüdrukud palusid teineteiselt vabandust ja olid sõbrad edasi.

Anette Lille Põlluste, 2. kl, Pärnu Koidula gümnaasium

SÜGISSEL

Sügisel ma lähen kooli, istun oma õpitooli. Kuigi õpetaja on meil hull, tuleb kannatada mul, hull on ta natuke, kannatame natuke. Varsti hakkab meie tund, see ju pole paha sund!

Heelika Pärn (11 a), Võrumaa

KUIDAS PALMSE ENDALE NIME SAI

Kunagi ammusel ajal tuli keegi rikas kaupmees Virumaale. Suurelt teelt natuke kõrvale sõitnud, märkas ta ilusat hoonet, mida kutsuti talveaiaks, ja kaudist parki. Pargis natuke ringi jalutanud ja ümbrust uurinud, nägi kaupmees talveaias palme kasvamas. Rikas mees tahtis endale palmi osta. Kuid oh häda! Taime nimi ei jäänud hästi meelde. Palus ikkagi: “Palun mulle üks palmse!” Kohalikele tegi see nalja. Nad otsustasid, et hakkavadki oma kodupaika kutsuma Palmseks.

Nii saigi Palmse endale nime.

Jürgen Hallimäe, 4. kl, Võsu põhikool

Joonistanud Anna Klimovitš (9 a), Tallinna huvikeskus Kullo

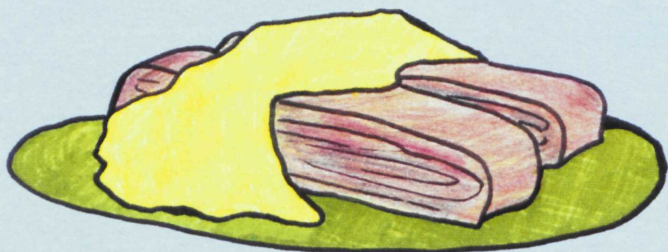
HANSU JA GRETE RESTORAN

Täna tutvustame sulle kahte väikest jänest Baierimaalt – Hansu ja Gretet. Baierimaa, kust nad pärit on, asub meist umbes 2000 kilomeetri kaugusel Lõuna- Saksamaal.

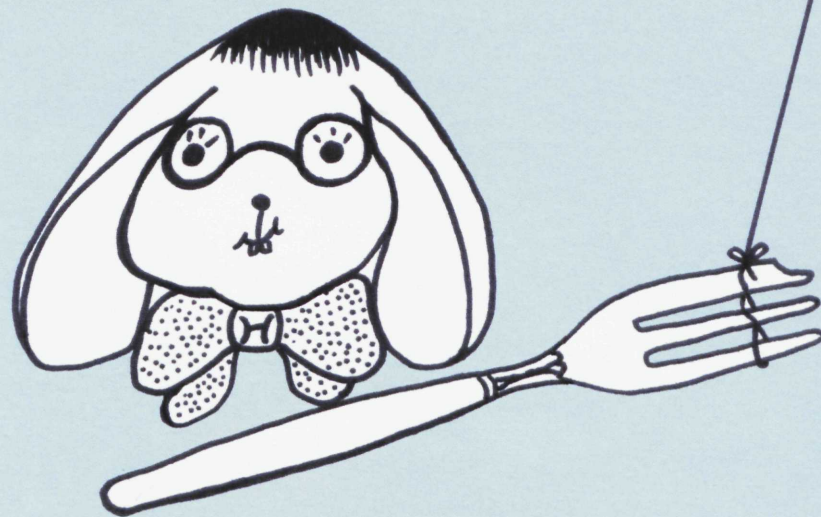

Baierimaa lapsed armastavad hommikuti värskaid saiu ja nende lemmikmagustoit on õunastruudel.

Struudli retsept pandi esimest korda paberile üle kolmesaja aasta tagasi. Valmistamiseks vajalikku jahu sai sel ajal ainult Ungarist. Struudli taigen on väga õhuke. See täidetakse õunatäidisega ja keeratakse rulli ning küpsetatakse ahjus valmis. Õunastruudel on kõige parem vanillikastmega. Struudleid tehakse ka pähkli-, mooni-, kohupiima-, kirsi- jms täidisega. Isegi soolaseid struudleid on olemas!

Õunastruudlit süüakse väikese naljaka kahvliga. See näeb välja nagu väikeste laste esimene kahvel, aga seda kasutavad ka emad-isad. Niisugust kahvlit nimetatakse magustoidukahvliks ja seda näed sa kindlasti restoranis.

Aga mis on Hansu ja Grete emakeel?

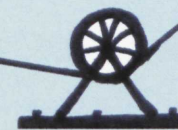
Küsi emalt-isalt järele ja saada vastus lahtisel postkaardil ajakirja Täheke toimetusse aadressil Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn enne 20. oktoobrit!

Õigesti vastanute vahel loosime välja suure pehme jänese ja magustoidukahvli.

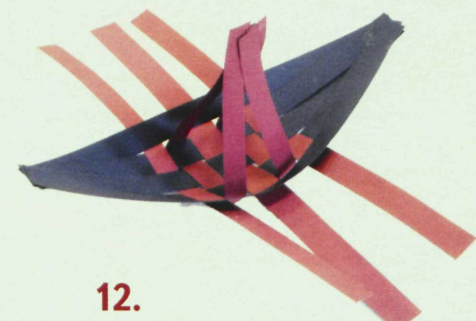
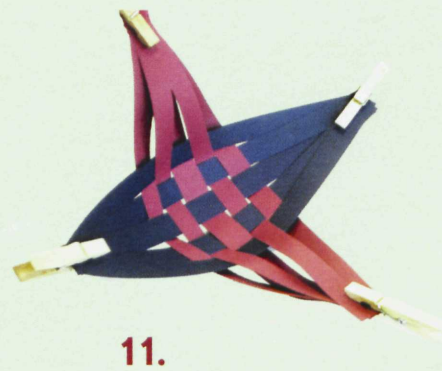
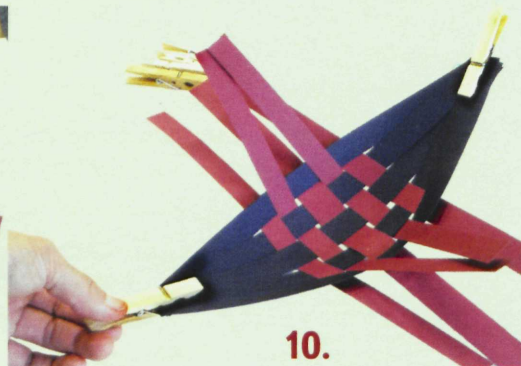
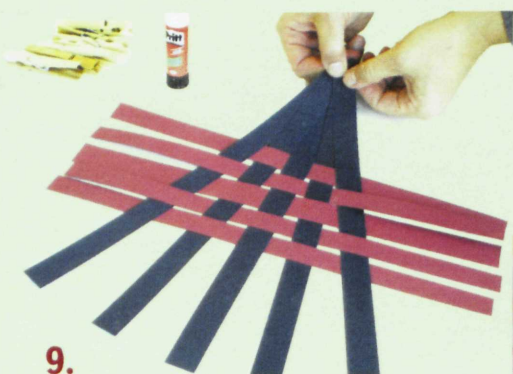
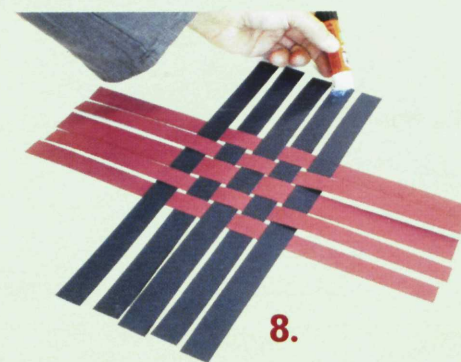
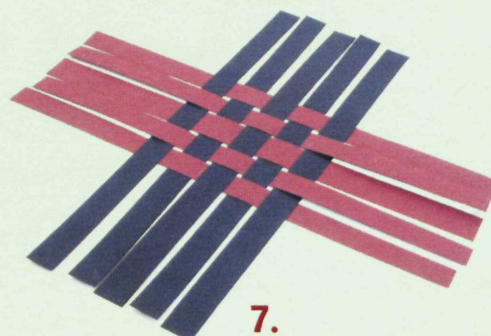
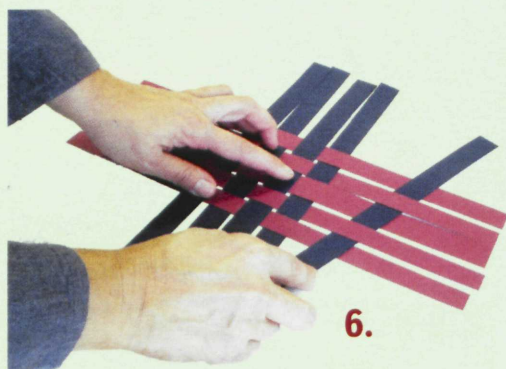
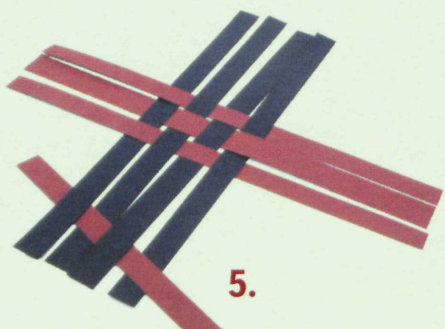
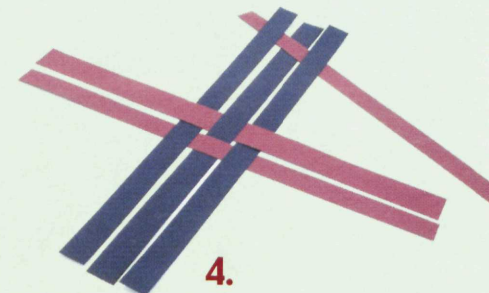
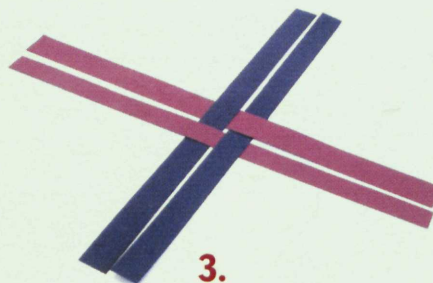
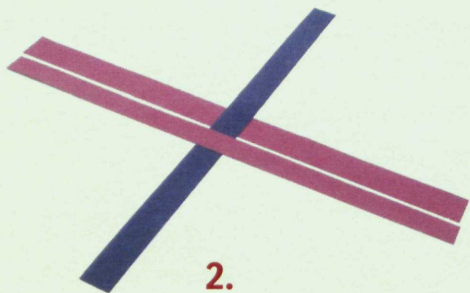
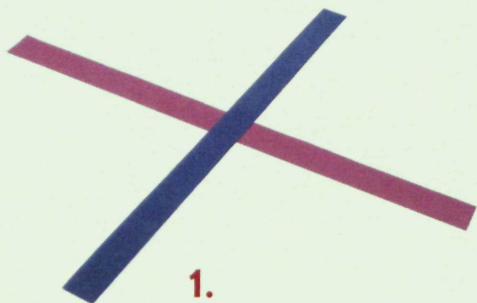
Detsembrikuu Tähekeses räägivad Hans ja Grete Sulle, mida teevad Baierimaa lapsed enne, kui nad söögilaua taha istuvad.

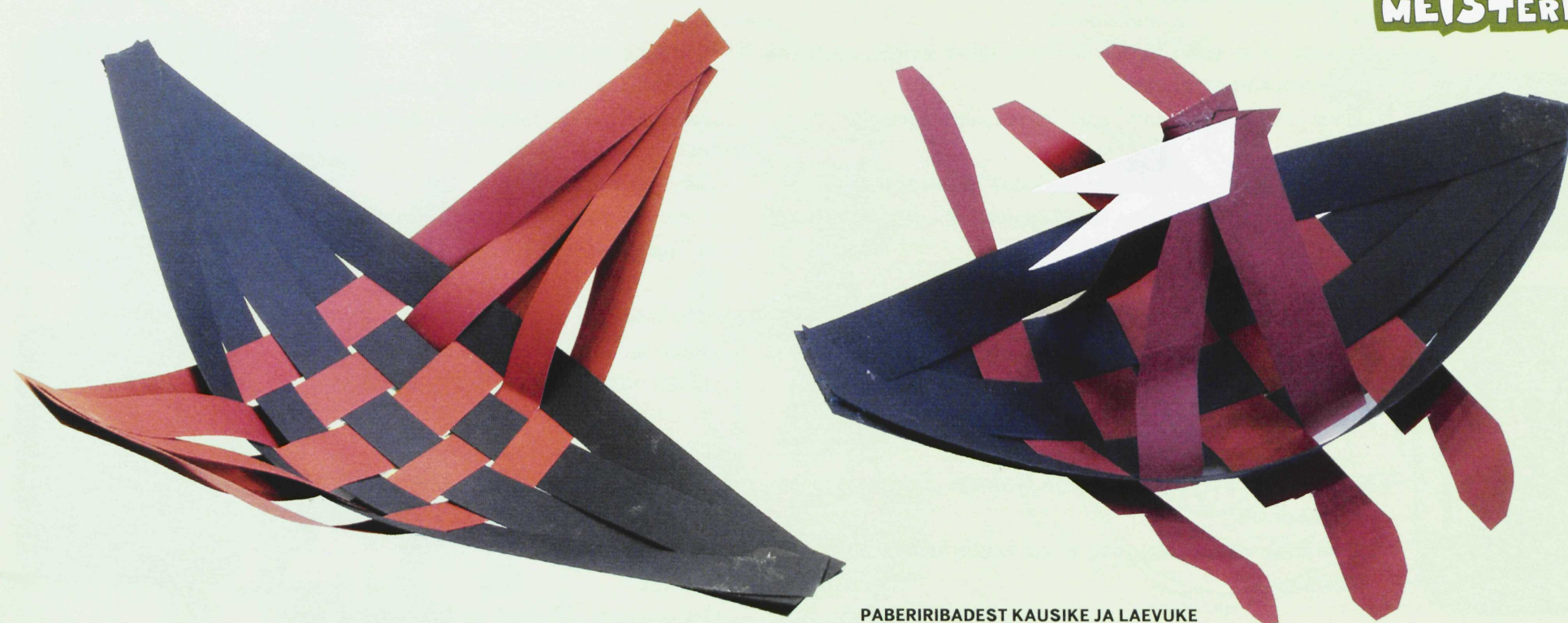
Kris Leinatamm

Joonistanud Aleks Peetson
restoranist Baieri kelder

PABERIRIBADEST PUNUTISED

PABERIRIBADEST KAUSIKE JA LAEVUKE

Septembrikuu Täheke õpetas tegema punutud järjehoidjat. Nüüd vaatame, mida paberiribadest veel teha annab. Kui järgid kõrvalleheküljel olevaid juhiseid, saad meisterdada laeva või kausikese.

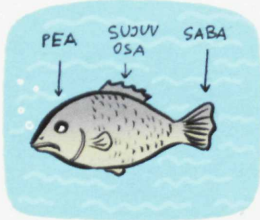
Sul läheb vaja ühelaiuseid paberiribasid ja liimi. Ribasid võid lõigata vanadest ajakirjadest või erinevatest paberitest. Pea meeles, et punumiseks sobib paremini tugevam paber. Kasuta pesupulki, et liim paremini koos püsiks!

Nii laeva kui ka kausikese tegemise algus (joonis 1–10) on ühtemoodi. Alles lõpus tuleb otsustada, kas teed laeva (joonis 12) või kaussi (joonis 11).

Mõtle ja proovi teha veel lisaks teistsuguseid esemeid.

Punumist õpetas Mari Viik.

Õpetaja: „Kes tuleb täna esimesena tahvli juurde, saab ühe palli võrra kõrgema hinde!”

„Tulen juba! Pange „kolm” ära!” hüüab Juku rõõmsalt.

Looduslootund. „Millest koosneb kala?” pärib õpetaja.

„Kala koosneb peast, mis läheb sujuvalt üle sabaks,” vastab Juku.

Juku valmistub õue minema. Kui ta ukse juures kummikuid jalga hakkab panema, lausub ema: „Juku, väljas on ju kuiv! Pori ja muda pole, milleks sulle kummikud?”

„Pole viga, küll ma leian!” vastab Juku rõõmsalt.

Juku tuleb koolist koju märkusega. Isa loeb: „Teie poeg lõhnab ebameeldivalt.”

Isa kirjutab vastu: „Mu poeg ei käi koolis selleks, et te teda nuusutaksite!”

Miljonäri poeg küsib:

„Isa, ma lähen linna, aga mul sai raha otsa.”

„No eks võta siis rahakapist viiesajaste pakist natuke,” ütleb isa.

„Jah, aga kui palju?”

„Palju ära võta. Võta paar-kolm sentimeetrit,” õpetab isa.

Juku istub jõe ääres ja õngitseb. Onu läheb mööda ja küsib: „Kas siin jões kala on?”

„Ei tea – olen alles nädal aega püüdnud.”

Juku läheb ema ja isaga jooksma.

Isa küsib: „Juku, miks sa sokkides jooksed?”

Juku vastab: „Ma ei taha uusi tenniseid poriseks teha.”

Onu imestab: „Oi, Juku, sa jood kalamaksaõli! Kas vastik ei ole?”

„On küll, aga isa annab mulle iga korra eest 20 senti,” vastab Juku.

„Ja mis sa selle rahaga teed?”

„Mul on selline piluga siga, korjan sinna sisse.”

„Ja kui siga täis on, mis siis saab?”

„Siis isa lööb sea katki, võtab raha välja ja ostab uue kalamaksaõli.”

Õpetaja küsib lastelt, milline juurvili paneb silmad vett jooksma.

Juku ajab käe püsti: „Kartul!”

„Sa tahtsid vist öelda sibul?”

„Aga õpetaja, kas te olete kunagi kartuliga vastu pead saanud?”

Joonistanud Elina Sildre

Telli Täheke koju käima!

6 kuud – 114 krooni

12 kuud – 199 krooni

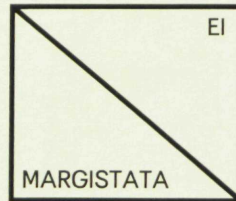
otsekorraldus – 13 krooni kuus

Kui täidad selle kaardi ja paned postkasti, saadame sulle tellimisarve märgitud aadressil!

Nimi

Aadress

Telefon, e-post

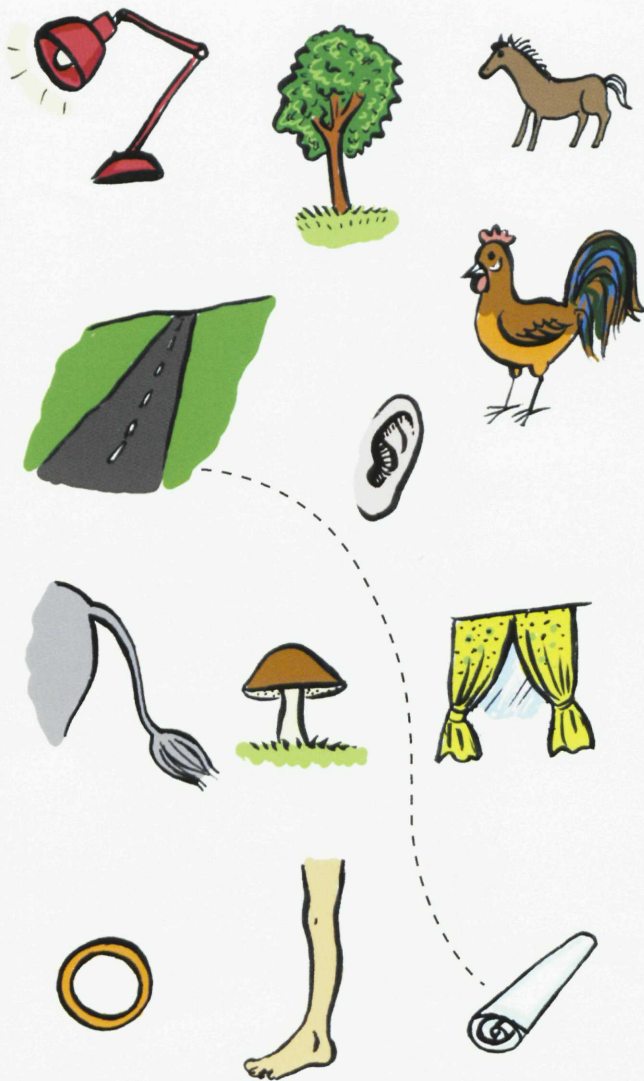

Litsents nr 613

MAKSTUD VASTUS
EESTI

AS Express Post
Maakri 23 a
10145 Tallinn

MOODUSTA NENDEST PILTIDEST VEEL VIIS LIITSÕNA.

TEE+RULL=TEERULL

NUPUTA, MIDA RIINA MÕTLEB?

KATI JA MATI ON MAJANAABRID.
MATI JA SIIM EI OLE NAABRID.
KATIL ON AINULT ÜKS NAABER.
MATI ELAB TIIDUST VASAKUL.
MIS MAJAS KEEGI ELAB?

MALLE PESUNÖÖRI ON HIRED
KATKI NÄRINUD.
MITMEKS TÜKIKS?

TIIT KATI SIIM MATI

Joonistanud Elina Sildre

Tähekeste toimetuse ootab vastuseid 20. oktoobriks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja DVD „Kardemoni linna rahvas ja röövlid“!

SEPTEMBRIKUU „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON LISA KÖLLAMÕTS HARJUMAALT. PALJU ÕNNE!

AGENT VUDI ja KADUNUD KIRI

Kae, meie postitädi on rollerisõidu ära õppinud! Moodsad ajad.

Oi, ta kaotas kellegi kirja.

Peame selle järele viima.

Nuh, nuh... Siin lõhnab missiooni järele!

Ära näe vaeva, peremees - teen ära!

Agent Vudi väledad jalad viivad salapärase kirja ohutult omanikule.

Tean head otseteed läbi aedade...

Üks õige agent-koer peab treenitud olema ka akrobaatikas.

UPS!

Vaateväli on tõsiselt häiritud!

HOP!

RR-RRR!
Sissetungija!
Vargakoon!

HE!
Koerused kohe jätta!

Uh, vähemalt maandumine on pehme...

KŠŠŠŠ!!!

Hei, Vudi!
Mis lippad?

Postitädi on meie maja ette jõudnud.

Oi, aga see kiri on ju sinu enda peremehele.

Vaatasingi, et olen selle kuhugi vist kaotanud... Aitäh sulle!

Noh, kas postitädi sai oma kirja kätte?

Nojah, kuidas võtta...